

ნუბზარ ერბემლიძე
მიხას ღენი

მიხამ სასტუმროს მოჩითული ფარ-
და გადასწია და მივარდნილ, მოსკო-
ვურ უბანში „უშანკიან – ტელეგრეიკი-
ანი“ ხალხი დაინახა, პირიდან ორთქლს
ბოლქვ-ბოლქვად რომ უშვებდნენ, მა-
გრამ ნაყინს მიირთმევდნენ ამ ყინვაში
და მიხას გასაოცრად იცინოდნენ
კიდევ!

– ვანო! ჩვენ მოვერევით ამათ? –
მიხამ ახლახან გამოღვიძებულ მე-
გობარს გადახედა.

– რა გვაქვს რო, საჭიდაო?

– რა ვი, დამოუკიდებლობა კი
გვინდა და... ესენი იანვარში ნაყინს ჭამენ
და ჩვენ დაგვინდობენ? – მიხას ფიქრი
საღღაც შორს, თეთრი სივრცის მიღმა
გაექცა.

– კახეთი მამენატრა!

– კარგი თუ კაცი ხარ ნუ ამატ-
ირე! – ჩასუქებული, რეიტუზიანი ვანო
ცრემლის დასაფარად ლოგინიდან
წამოხტა და აბაზანაში შევიდა. ცოტა
ხანში მიხას გამოსძახა

– კარგი რამ კია ცხელ წყალში
ბანაობაი...

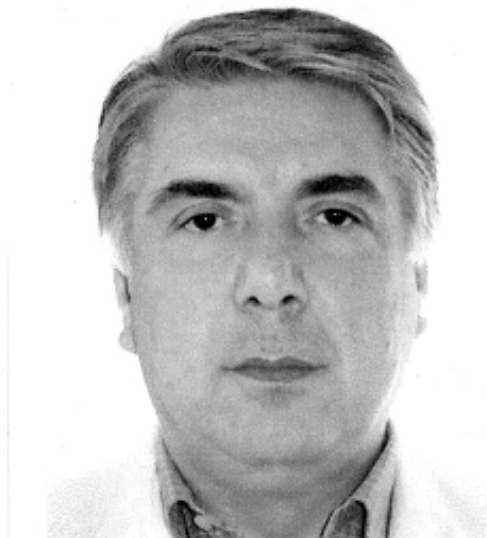
– ცხელი წყალი თელავშია მარ-
ტო... ისიც „ინტურისტში“.

– გაიგე მიხა? რაც წამოვსულვა-
რთ, როდის იყო?.. 91-ის ნოემბერში,
იმის მერე ღენი თვალით აღარ უნახ-
ავთ ჩვენს სოფელში!

– რა იცი?

– ერთი კახელი შამხვდა გუშინ,
ფული მთხოვა, ჩვენსავით დამართნია,
იმის ცოლს მოუწერია მისთვის.

– რაო? ჩვენი სოფლელი იყო? –

ანერვიულდა მიხა.

– დაწყნარდი კაცო, ჩვენი სოფლე-
ლი რომ ყოფილიყო განა ეგრე
გავუშვებდი...ფული რომ მქონოდა მა-
გასაც ვინ ჩემი „ტრულილა“ გაუმ-
ვებდა, მაგრამ... მოკლედ არცერთ
სოფელში არ ყოფილა ღენი!

– მაგასაც ჩვენსავით დამართნია?
– ჩაეძია მიხა.

– ღვინო გზაში გაფუჭნია და ვე-
ღარ ბრუნდება შინ, – მევალებებისა
რცხვენია...

– რამ გააფუჭა ცისტერნებით არ
მოჰქონდა?

– რა ვი, ღვინო არ იქნებოდა კარ-
გი... – დაასკვნა ვანომ.

– ჩვენი რო კარგი იყო, რა მოვ-
იგეთ როო...ფიქრებში წავიდა მიხა. ამ
დროს მორიგე დაიძახა:

– გრუზინი! კ ვამ გოსტი!
ხმას ორი მაღალი „ბუნანკა“ რუსი შემოჰყვა.

– ნუ ჩტო რეზიატა! ნე ნედაელა ზდეს ვალიატსა?

სკორა ვესნა! ზემლიუ პახატ ნადა – დამცინავად უთხრა ერთ-ერთმა კახელებს, ეტყობოდა „ჯრისკაცის მამა“ ჰქონდა ნანახი.

– სპერვა პახატ! პატომ სეიატ! ნაღვლიანად ჩაეცინა ვანოს.

– არამი იყოს თქვენზედ მახარაშვილის ტანკი და მისი გმირობა!..ჩაილაპარაკა მიხამ.

– ხვატიტ პა გრუზინსკი ბალტატ! მკაცრად მიუგო მეორე „ბუნანკამ“ – ბერიტე ეტი დენგი, ი ვალიატე ატსუდა! ატო, ეტა ტოჟე ნე პალუჩიტე, ნიკტო ვამ ნე პამოჟეტ, სტალინ დავნო უმერ!..

მიხამ და ვანომ მაგიდაზე გადმოგდებული ასიანები დათვალეს და ერთმანეთს გადახედეს:

– არაფერი გვრჩება! – ამოიოხრა მიხამ.

– სხვა რა გზა გვაქვს, ვალში მაინც არ დავრჩებით და აქედანაც გავასწრებთ, სასტუმრო თუ არ გადავიხადეთ, საერთოდ დაგვიჭერენ, კიდე კარგი, შენ არ დაგიჯერე და იაფიანში წამოგიყვანე... – ხელი ჩაიქნია ვანომ.

ფული გაზეთში შეახვიეს და ჩემოდანში ჩადეს.

რუსებმა „უმანკები“ დაიხურეს და კარი გაიხურეს...

– რამოტენები არიან ე ვირები, ამათთან ჩხუბი არ გინდოდა?

– აბა ბიჭო, ვიფიქრე, ბეჭებზე არ

დაგვღონ მეთქი. ჭიდაობის ტერმინი გაიხსენა მიხამ.

– იიი! ბეჭებზე დადები ვინა ჩიოდა, კიდეც კარგი პარტერში არ ჩაგვაყენეს, – გაიცინა ვანომ.

– ეგ ფული, ახლა რო ვფიქრობ, არც ისე ცოტაა... ოპტიმიზმი იგრძნობოდა მიხას ხმაში.

– მერე და კაცო – გააგრძელა მსჯელობა მიხამ – იმ ჩვენს ძმებს ცოტა რომ პირი ვუტეხოთ, ცოტა... სულ დაკარგული არა ჰქონდათ?

– თორე არ არიან დაკარგვას შეჩვეულები! ჩვენ გაგვიჩმახებენ, კერძო მეწარმეებსა, – ამ სიტყვას ვანომ განსაკუთრებულა გაუსვა ხაზი, – აბა კომუნისტებს რას გაუბედავდნენ...

– არ გადაუგდიათო? სულ ძალით აბარებინებდნენ ყურძენს. დაავიწყდათ? – გული მოუვიდა მიხას ჩვენ რა, მართო ჩვენთვის ვზრუნავთ? რო ვიწვალეთ? მართო მაგათთვის გვიმუშავია რა! იცი, რა ვქნათ ვანო? რესტორანში ჩავიდეთ, მომენტრას! ხვალ კი გაფორინდეთ!

– მა ბილეთები?

– ბილეთები ყრია! „შანსით“ გავფორინდეთ. ბიზნესკლასითა, მა, ჩვენ ბიზნესმენები არა ვართ?

– აბა ვიგრიალოთ? – გაუცინა ვანომ მიხას. მიხამ ჩაცმა დაიწყო.

გაიპარსეს, მოწესრიგდნენ და გარეუბნის სასადილო ტიპის რესტორნის შუაგულ მაგიდას მიუსხდნენ. ოფიციატს გაესაუბრნენ. შეკვეთა მისცეს. ოფიციატი ბუფეტისკენ რომ დაიძრა, ძმაკაცებმა ისეთი მუხტის მზერა გააყ-

ოლეს – იმ საცოდავს საჯდომზე ლამის ბოლი აუვიდა.

– ჩვენ ძმობას გაუმარჯოს, – დაწითლებული თვალები ერთმანეთს მიაპყრეს.

– გაუმარჯოს! მაინც ყოჩაღები ვართ აი! – სულმოუთქმელად დასცალეს ვინც გველოდებასი, ვინც გვენატრებასი. ამასობაში ოფიციალტმა რაღაც მოიტანა.

– ქალებს გაუმარჯოს! კაკ ვას ზვატ? – წამოიწყო მიხამ.

– ია ნა რაბოტე! ცივად შეტრიალდა უსახელო ქალბატონი. ძმაცაცებმა თვალების პროექტორები ისევ მიანათეს კონტად მიმავალ, გალამაზებულ ოფიციალტს, რო შემოტრიალდნენ, ორი კაცი დაინახეს კონიაკის ბოთლით ხელში. კონიაკს სომხურად ეწერა. სომხები იყვნენ. მიხა ფეხზე წამოდგა და სულთ და გულთ მიიწვია „ზემლიაკები“.

– კაკ ვას ზვატ? – ჰკითხა კახელმა მეღვინემ.

– მარსპედ! ა, ეტო აშოტ – უპასუხა სომეხმა მეკონიაკემ.

– ზე ბრატსტვო!

– ტი ზნაემ, ჰაოს ი ქართლოს – ბრატია!

– ვაბშე და, არმიანი ი გრუზინი ბრატია, ნო არმიანი ბილი რანშე – თქვა აშოტმა.

– ზა ღრუზიუ! – თქვა მიხამ.

– ზა ველიკუიუ არმენიუ, ატ მორია და მორია! – თქვა მარსპედმა.

– აჩმახებს, – გაიცინა ვანომ, – მაინც კაი, ბიჭები ჩანან!

– ზა ღრუზუ! – შემარიგებელი

სიტყვა მიხას ეკუთვნოდა. ცოტა ხანში ვანომ ჩაულაპარაკა „კოლეგას“.

– კარგი ბიჭები ჩანან, გადაეუხადოთ...

– მერე სახლში რა მიგაქვს? ვალებს ესენი გადაგიხდიან? – მიხამ კოპები შეკრა.

– კარგი! კარგი! დო ვსტრეჩი ვტელავი!

კოცნა – პროშნით სომხები თავის მაგიდას დაუბრუნდნენ. გზა და გზა „შალახოს“ ცეკვავენ.

– ვერ წამოგვიკიდებთ, „მიმინო“ ნანახი გვაქ! იანგლა მიხამ.

– რა კარგადა თქვი შე ვირო, შენა, – მიესიყვარულა ვანო.

– ვირი რა საკადრისია, შე აქლემო, შენა, – მოეფერა მიხა.

ასეთ „სიყვარულობაში“ იყვნენ, „ვარიეტე“ რომ დაიწყო. შუქი ჩაქრა. მარტო ერთი სკამი იყო განათებული. გამოვიდა გახდილი, შოლტივით გოგო, სკამს გადაალაჯა, მერე ისე დაჯდა – ძმაცაცებმა ვერც კი დაინახეს, თვალი როგორ ჩაუკრა მათ ამ ანგელოზმა.

– ნახე... ნახე... – ჩურჩულებდა ვანო

– დამაცა ერთი! – წაუღრინა მიხამ.

გოგო შეტრიალდა, შიშველი საჯდომი მაყურებელს მიუშვირა, შემდეგ წინ გადაიხარა, ერთი ვიწრო თოკი „ეცვა“ სხვა არაფერი! უცებ, კაცი გამოვიდა, მიატრიალ – მოატრიალა ეს გოგო, ისე მოირგო, მიხას წნევამ აუწვია!

– დავიმუხტე ვანო! ამოიგმინა – დავიმუხტე!

– მაიცა, მაყურებინე, – უხეშად გააწყვეტინა ვანომ.

– კიდევ კარგი, სომხები არ დავ-პატიჟეთ – ბუტბუტებდა მიხა.

– ეგ რა შუაშია? – გაოცდა თანა-სოფელელი.

– ის ფული ამ ქალს უნდა მივცე!

– მერე მე? – ჩვენი ვალები?

– სომხებს რო აძლევდი?! ასეთი აგრესიული მიხა, ვანოს ჯერ არ ენახა! არადა, ერთად გაიზარდნენ, ერთ კარგ, ბარაქიან, კახურ სოფელში!

ამ დროს მეორე გოგონაც შეუერთ-და მოცეკვავეებს.

მიხას გული მოუღბა:

– შენ ის... მეორე...

– ოღონდ საერთო ხარჯით, მიხა, საერთო ხარჯით – ისე ამბობდა, ეტყ-ობოდა: ვანოც ხარჯს აღარ დარდობ-და!

მთვრალი მიხა წამოდგა და სცენი-სკენ გაემართა, როცა მიუახლოვდა, ერთ-ერთმა მოცეკვავემ ფეხი ასწია და რეაქცია რომ არ ჰქონოდა, თავს წააგებ-და.

– ატაიდიტე ატ სცენი, – დაუმახა ადმინისტრატორმა.

– ია იო ხაჩუ! – ფული დაანახვა ადმინისტრატორს.

– კტო ვი ტავარიშჩ? ე ტო ჟე ნი ბარდელ?

– არა ბიჭო პატიოსნები არიან...

– ამოასლოკინა მიხამ. ბარდელია მა რა არი? გადმოკარკლული თვალები მიხას დიდ გაოცებას გამოხატავდნენ.

– დვე ხაროშიე! დვე! – ფულს ცხვირთან უტრიალებდა ადმინისტრა-ტორს. ამ უკანასკნელმა ხელი დაუ-

ქნია ვილაცას, ამ ვილაცამ სხვებს დაუსტვინა, პანლურ-პანლურ გამოაგდეს მიხა გარეთ, ყინვაში, თოვლში. ვანოც ზედ მიაყოლეს.

– მარო მამენატრა, – თქვა მიხამ.

X X X

ჩაბნელებულ სოფელს მანქანა მი-უახლოვდა. მიხამ ჯერ ვანო მიაყვანი-ნა სახლამდე, მერე თვითონ მივიდა. ღამის ორი საათი ხდებოდა. მიხა ფეხაკრეფით მიიწვედა წინ, – არაფერი ჩანდა. ასანთს ანათებდა და ასე წვალე-ბით მიღწია საძინებელს. მა-როს ტკბილად ეძინა. მიხამ გაიხადა და ფრთხილად მიუწვია.

– ჩამოხველ? – ჩურჩულით იკითხა ჯერკიდევ მძინარე ქალმა.

– არა! გესიზმრები! – გაეხუმრა მიხა.

– მერედა არა გშია? წამოიწია მარო.

– არა, მარო, დამუხტული ვარ! – ვნებიანად წარმოსთქვა ქმარმა და მა-როს ფერება დაუწყო.

– შენ კი გაქრი, შენა – ძლივს ამოილულულა ქალმა – მო-გე-ნატრე?

პასუხად ლოგინის ჭრიალი. საწ-ოლის თავზე დაკიდებულმა ნათურამ რაღაცნაირად გამოანათა და ჩაქრა.

საწოლის რყევამ იმატა, რიტმული ხასიათი მიიღო. უცებ, მთელი სახლი განათდა! მარომ თავი მიხას ბეჭე-მოდან გამოჰყო და შეჰკვივლა:

– დენი მოვიდა კაცო!

– რა დროს დენია! – ამოიქშინა მიხამ – დაწეჟი!

ის იყო, მარო უნდა დამორჩილებოდა, რომ ბავშვები ყვირილით შემოცვივდნენ საძინებელში:

– დენი მოსულაა! – მამის დანახვაზე გაოცებული ბავშვები შედგნენ.

– მამი... – თქვა უფროსმა.

– მამა მოსულაა! – იყვირა შუათანამ.

– მამა-მამი! – იძახდა სამივე. მიხამ მათკენ წამოიწია. მარომ თავის მოწესრიგება დაიწყო.

მიხა ლულულად წამოდგა, ჩემოდანი მოიძია, გახსნა და ბავშვებს საჩუქრები დაურიგა. მაროც ღიმილით შესცქეროდა ციდან ჩამოვარდნილ სასწაულს – მიხას.

– გავეჭვდეთ მაგრად და ბევრი ვერაფერი ჩამოგიტანეთ – თქვა მამამ და მეუღლემ.

– შენ რომ ცოცხალი ხარ, რაღას დავეძებ! მარო ფანჯარასთან მივიდა, გარეთ გაიხედა და გაკვირვებული შემოტრიალდა.

– დენი რო არავისთან არის? მთელ სოფელში ბნელა! მიხამ მხრები აიჩეჩა. მალე ნათურას ძაბვა დააკლდა და ნელ-ნელა ჩაქრა. სანამ ჩაქრებოდა, მარომ ბრძანება გასცა:

– აბა, ბაღლებო, დაიძინეთ!

ყველანი საძინებლისაკენ გაემართნენ, თან ნათურას სინანულით გამოხედავდნენ.

მიხამ გააგრძელა თავისი „საქმე“. უკვე ძლიერ დაღლილი იყო, მაგრამ მაინც შეძლო და ისევ ააჭრიალა ლოგინი. ნათურა ისევ აენთო, ოთახში დენი მოვიდა!

X X X

– „დვიჟოკი“ უყვია მოსკოვში! – გასძახა ერთმა მეზობელმა მეორეს.

– ფული უშოვია! – დაასკვნა მეორემ.

– იმდენი ხანი იყო იქ, ალბათ „მერსედესსაც“ იყიდის!

ვანოსაც უთხრეს ეს ამბავი.

– რა „დვიჟოკი“, რის „დვიჟოკი“, ხალხო! გაგიჟდით? ვალები როგორ დაუფართოთ ის არ ვიცით და თანაც იმოტენა „დვიჟოკს“ რა გვათრევენებდა მოსკოვიდან – თბილისში არ იყიდება?!

– მა დენი საიდან?!

ამ კითხვაზე ვანომ ვერაფერი უპასუხა. ვანო იყო ედისონი კი არა! თუმც ვეჭვობ, ედისონსაც რაიმე ჭკვიანური ეთქვა ამ შემთხვევაში.

ვანომ ცოტა იფიქრა და გენიალური გადაწყვეტილება მიიღო:

– ელექტრიკი ედიკა იპოვეთ და იმასა ჰკითხეთ! თუ როგორ შეიძლება ჩვენს ჩაბნელებულ სოფელში, კერძოდ აღებულ ერთ სახლში მოსულიყო დენი!

ვიღაც აფრინეს ედიკას მოსაძებნად. მანამ იქეთური, აქეთური თქვეს, ედიკაც გაჩნდა.

– დენი გუშინ ვერსად ვერ იქნებოდა, თბილისიდან ვიყავით გამორთული – კომპეტენტურად დაასკვნა, როცა მოისმინა რაშიც იყო საქმე.

– თუ „დვიჟოკი“ არ არის – გააგრძელა ბრძნულად – (როგორც თქვენ ამბობთ!) ან აკუმლატორია, ან „პერენოსკა“ აი, მანქანიდან რომ გამოჰყავთ ის...

– ოოო, ეგ შეიძლება! ერთი ძველი აკუმულატორი ეგდო სახლში, – თქვა ვანომ, – მაგრამ ღამის ორ საათზე მაგის გამცოცხლებელი მიხა არ იყო...

– რა აკუმულატორი, რი აკუმულატორი, მთელი სახლი ერთი ხანი გადაჩახახებულ იყო! – თქვა ერთმა მეზობელმა.

– ჰო, აკუმულატორი მაგას ვერ გაქაჩავდა – დასძინა ელექტრიკმა. – მაშ რაშია საქმე? იქნებ მოგეჩვენათ? ხომ არ დალიეთ, მეზობლებო? – გაიცინა.

– მაშ გაგჩხრიკოთ „ღვიჟოკი“ თუ არ იყო ნახავთ!

ვანო გაცოფდა:

– რა უფლებით „ჩხრიკამთ“? თქვენ რა პროკურატურა ხართ? თქვენა ვინა გკითხავთ, თქვე უსაქმურებო თქვენა! ხედავ კაცო? – ელექტრიკს მიუბრუნდა – ამაღამ მეც გავანათებ ჩემს სახლს თქვენ ვინა გკითხავთ?! შეგროვილთ ერთი კაცი გამოეყო, მსხვილი და ჩუმად მდგარი.

– ჯერ ჩვენ გაგვისწორდით ჩემო ვანო და მერე გინდა „ღვიჟოკი“ იყიდეთ და გინდა ჰიდროელექტროსადგური! ვანო წამით შეეყოვნდა, ამ კაცს არ ელოდა.

– თანდილ, კაცო, ეგ რა შუაშია, შენთან დღეს მოვალთ! ისე ვერ გივაჭრეთ როგორც ჩაფიქრებული გვქონდა, მაგრამ...

– ჰოდა ეგ „მაგრამ“ არის „ღვიჟოკი“, – შეაწყვეტინა თანდილამ.

– ბიჭო, ედიკ, მომეხმარე, – გამწარდა ვანო – „ღვიჟოკს“ ჩემოდანში ჩადებდა?

ყველა ელექტრიკს მიაშტერდა. არასოდეს უგრძნია თავი ასე საჭირო კაცად ედიკას, მით უმეტეს ამ ბოლო თვეებში. ისე, რაღაც მცოცავ დენს კი ეძებდა, მაგრამ, ამ შუაგულ კახეთამდე მაგ დენს ვინ მოუშვებდა!

პაუზა გაახანგრძლივა. ეს მისი წამი იყო!

– ოთხასვატიანი ჩემოდანში ჩაეტეოდა...

– მერე, ტანსაცმელი? ტანსაცმელს გადაყრიდა, საჩუქრებს?

საჩუქრების ხსენებაზე თანდილასაკენ გაეპარა თვალი.

– გააჩნია ჩემოდანს! – უპასუხა ედიკამ.

– მოკლედ წავიდეთ და ვნახოთ, იყიდეთ თუ არა „ღვიჟოკი“. თუ არა, ჩემი მოსაცემი მომეცით, თქვენც კარგად, – მეც კარგად!

თანდილას ამის უფლება ჰქონდა. მიადგნენ სახლს.

– მიხა! მიხა! – დაუძახა ერთ-ერთმა – „ღვიჟოკ“ არ ასველებ?

– დავასველებდი რომ მქონდეს, მაგრამ მაგის დასველება არ შეიძლება, დენს არტყამს! – გაიცინა მიხამ, მაგრამ ამდენი ხალხი რომ დაინახა, ღიმილი შეაშრა პირზე.

– რა მოხდა ხალხო, ხომ მშვიდობაა?

– მაგარი მშვიდობაა! ყველგან ომია! დენი თვალთ არ გვინახავს. შენ კი „ღვიჟოკი“ გიყიდია, გილოცავ!

– ხალხს თანდილა გამოეყო.

– არა თანდილ, არ მიყიდნია – გაიცინა მიხამ – „ღვიჟოკის“ თავი მქონდა? მერე, რომ ამოხვალ, ყველაფერს

გიაშობთ. ახლა წადი, ის ბიჭებიც მაიყვან. თქვენთან კი ბოდიში „სეკრეტნი“ საუბარი გვაქვს! ცნობისმოყვარეობა დაუკმაყოფილებელი ხალხი იქითაქეთ წავიდ-წამოვიდა. გაბრაზებული, რა თქმა უნდა.

თანდღიამ კომპანიონები ამოიყვანა.

– აი, თქვენი ფული – მაგიდაზე ფული დააწყო მიხამ.

სანამ სმას დაიწყებდნენ, მიხამ და ვანომ ყველაფერი გულახდილად უამბეს სტუმრებს, თუ როგორ წეწავდნენ მათ გზა და გზა, – როგორ უტეხა პირი მყიდველმა – დათქმული ფასი რომ აღარ მისცეს, რა ბრძოლები არ გადაიტანეს, მაგრამ სხვის ქვეყანაში რას გახდებიო და ა.შ. თხრობა რომ დაასრულეს ცოტა ხანს სიჩუმე ჩამოდგა. მიხას და ვანოს თავები ჩაელუნათ და ასე ელოდნენ განაჩენს.

– თქვენ კარგად იყავით, ამასაც არ ველოდი, – თქვა ერთ-ერთმა სტუმარმა. მიხამ მადლიერი თვალებით ამოხედა სიტყვის ავტორს.

– ჰო, – ჩაერთო თანდღიამ, – მძიმე ცხოვრებაა, ფული საერთოდ აღარ იშოვება, რაც წახვედით ყველაფერი გაძვირდა, თანაც თუ რამე გაქვს „მთხრელები წაიღებენ“. ასე, რომ ფულის ქონა ახლა საშიშიც კია, – ჩაფიქრდა.

– ასე ვიტყვი, „დაიწვენენ“ და ვერაფერი ჩამოგვიტანეს – თქო – ამოიხვნეშა თანდღიამ.

– ჰო, ეგრე ვქნათ, მიხა, ეგრე! ათასი ბოროტია ქვეყანაზე, ცოტას გაგინებთ, ვითომც არაფერი მოგიციათ, თქვენც

ნუ მოიკლავთ თავს მართლები ვართო.

– ჰოდა, სანამ გვაგინებთ, ერთიც დავლიოთ!

კარგა ხანს იქეიფეს, მაგრად დათვრნენ ლამფის შუქზე... როცა ყველა წავიდა. მიხამ ისევ მაროს მიაშურა...

იმ ღამესაც მიხას სახლში დენი მოვიდა.

X X X

მეორე დღით მაროსთან მეზობლის ქალი, თეკლა შემოვიდა.

– კარგი ქეიფი გქონდათ წუხელის მარო! დენიც არ გაკლდა! – ორაზროვნად წარმოთქვა ეშხიანმა თეკლამ.

– ჰო, მოვიდა შუალამით, დღე არ მოგვდის, ტელევიზორი მამენატრა! – ამოიოხრა მარომ.

– ტელევიზორი კი არა, ერთხელ ანთებული მანახა ჩემი „ლუსტრაი“ და მეტი აღარაფერი მიხდა, არა გჯერა?

– თქვენთან კიდევ არ მოსულა? – შეფიქრიანდა მარო.

– არა! რატომღაც მარტო თქვენთან მოდის! – წყენით თქვა თეკლამ.

– მარტო ჩვენთან არა?...ღმერთო! ეჭვი მაქვს ერთ რაღაცაზე – მაროს თვალები გაუფართოვდა. ეჭვი მაქვს!

– რაო, მარო, თუ ქალი ხარ, მეც მითხარი!

– ვერ გეტყვი! მაინც არ დამიჯერებ და დამცინებ კიდევ, არა, არა თავი დამანებე!

– მითხარი.

– ვერა!

– მითხარი, გეპუდარები...

– მოდი შევთანხმდეთ! ყურში გეტყვი და თუ არ დამიჯერებ, ვითომც არაფერი მითქვამს!

– ყურში რათა ქა, ორნი ვართ, მარტონი ვართ...

– მრცხვენია! – ეს ისე გულწრფელად წართქვა მარომ, რომ თეკლა მყის დათანხმდა.

– აჰა ყური და ილაპარაკე რამდენიც გნებავს – ყური მაროს ტუჩებს მიადლო.

– კარგი ერთი... რას ამბობ? უი, უი!.. მეხი კი დავაყარე მაგას... – ასეთი რეპლიკების თანხლებით მარომ თავისი ეჭვები გაუნდო თეკლას.

პაუზა დიდხანს გაგრძელდა.

– როგორ გავიგო არ ვიცი... მართლა ეგრა თუ დამთხვევაა, ნეტავ? არ ვიცი რა ვქნა... დავიბენი.

თეკლეს ერთმა აზრმა გაუელვა, პირიც კი დაალო სათქმელად, მაგრამ გადაიფიქრა და ისევ დამუწა.

– რაო, გო?... რა გინდოდა გეთქვა?

– ღალატში თუ არ ჩამეთვლებოდა... წამოიწყო თეკლამ.

– ეგ რა გაიფიქრე, შე კახაპა შენა, – გაცეცხლდა მარო, – გაწიწმატდა. – შე კახაპა შენა, როსკიპო!

– შენ რა იცი, მე რა გავიფიქრე? – გაეცინა თეკლას, – იმიტომაც, რომ შენც ეგ იფიქრე!

– ჰო, მეც ეგ ვიფიქრე. – გამოტყდა მარო.

ორივენი გაჩუმდნენ. ეტყობა, შემდეგ ნაბიჯს თვლიდნენ.

– ერთი ღამე რომ მაინც მომცადენი!.. – თეკლამ ამოიოხრა, თან ალალი დარდი ამოაყოლა.

მარო შეგნებული ქალი იყო, მარომ უცებ გადაწყვიტა!

– სხვას მაინც ვერ ვენდობი. ქვეყანას მოსდებს. შენი იმედი მაქვს – ჩვენს შორის დარჩეს ეს ამბავი. მიხას ვეტყვი, რომ რაღაც ხელობა სჭირდება თეკლას, მარტოხელა ქალია, გადადი, დაეხმარე, მაღლია – მეთქი, შენ პური და ღვინო დაახვედრე ხომ იცი, პატიოსანია, ისე ვერ შეაჯდენ.

– ვიცი, ვიცი! – გაიცინა თეკლამ.

– რა, ეჭვი გეპარება? თუ არ დათვრა, ეგ მეც არ მეკარება! თეკლამ არაფერი უპასუხა. არადა „მწარე“ პასუხი ჰქონდა მომზადებული. სხვა დროს აუცილებლად ეტყოდა.

– ანეკლოტი იცი? – უცებ ჰკითხა მაროს.

– რომელი?

– პელო რომ ქალაქში წავიდა ექიმთან.

– მერე, მერე? არ ვიცი!

– ექიმს შესჩივლა: ქმარი ვერ მაკმაყოფილებსო! საყვარელი გაიჩინეო, ურჩია ექიმმა. მყავს, მაგრამ ისიც ვერ მაკმაყოფილებსო. მეორე გაიჩინეო, უთქვამს ექიმს. მეორეცა მყავ, მესამეც და მეოთხეცაო, მაგრამ ვერ მაკმაყოფილებენო. ექიმს გაცეცხულს უპასუხნია, ქალბატონო, თქვენ ავადმყოფი ყოფილხართო! პელოს უთქვამს: ჰოდა ექიმო, ცნობა მომეცი, რომ ავადმყოფი ვარ, თორე სოფელში ბოხს მეძახიანო!

მარო ჩაბჟირდა...

– შენ კიდე ელექტრიკ ედიკასთან მიდი, ცნობას მოგცემს, ვითომ „მანტიორი“ ხარ! ეეე, თეკლა! კიდევ კარგი

ექვნიანი არა ვარ, თორემ ცნობას მოგცემდი შენა! წადი, დამეკარგე!

თეკლამ მარტოხელა ქალს რომ შეშვენიოდა, იმაზე კარგი სუფრა გამალა, მიხა მოვიდა, რალაც მიაჭელა, რალაც ჩამოხსნა, რალაც სხვენზე აიტანა და „სამუშაო დღეც“ მორჩა. ის იყო წასვლა დააპირა, თეკლამ პურმარილზე მიიპატიჟა.

– მაროსაც დაუუძახოთ, – ალალ-ად თქვა მიხამ.

– მიხა, ისეთი რალაც უნდა გითხრა, მოწმე არ უნდა მყავდეს.

– კარგი, – უცებ დანებდა მიხა – დაასხი. შენი დაწურული ღვინით მიხდა დაგლოცო!

– შესვეს. მიხამ ხაშლამა გადაიღო.

– ჰოჰოჰო – რას თანთალებს!

– რალაცას გაგონებს არა? – ახითხითდა თეკლა, – ერთიც დალიე და უკეთ წარმოიდგენ რალაც-რალაცებს!

– რას გულისხმობ, მეზობლის ქალო! – ეჭვმა გაჰკრა მიხას.

– აი, მოსკოვში რომ იყავ... იმაი ვგულისხმობ! აი, იქ თეთრი, თეთრი ქალები რომ არიან აი, სწორედ იმას ვგულისხმობ. მუსიკაზე რომ ცეკვავენ და მერე...

– რა მერე? – იკითხა მიხამ

– დენი რომ მქონდეს ტელევიზორს ჩავრთავდი (მაგნიტოფონი „ვენსა“ გამიფუჭდა), ვიცეკვებდით და ნახავდი, რაა მერე. მიხამ დიდი ჯამი გაავსო, უსიტყვოდ დალია და წამოდგა.

– მოდი ვიცეკვოთ! ვითომ უკრავს ეგ ოხერი მუსიკა!

თეკლაც თეატრალურად მიეჭრა, დაბზრიალდა, კაბა აიკეც-ჩაიკეცა. მიხას თვალი რომ გაექცა, ერთბაშად ჩახვია და მკერდიმკერდს მიყრდნობილი ნელი ტანგო წამოიწყო. ძალიან მალე თეკლას ლოგინიც აჭრიალდა და ოთახში შუქი მოვიდა!

– მე წავალ, – თქვა მიხამ წყნარად.

– მაიცა! ტელევიზორს ვუყუროთ ერთად! რა ბედნიერი ვარ!

– რო მოგვადგეს მაროი...

– არ მოვა! – გადაჭრით ნათქვამა მიხა დაამშვიდა.

– კიდევ დავლიოთ და მერე კიდევ ერთხელ... დენი დილამდე რომ იყოს! – თვალი ჩაუკრა აღტაცებულმა ქალმა მორჩილ მამაკაცს.

– დენი რა შუაშია ჩემს წასვლასთან, მე რა... აკუმულიატორი ვარ? – გაიკვირვა სტუმარმა.

– აკუმულიატორი კი არა „დევიჟოკი“ ხარ „მიხავ“, „დევიჟოკი“, თანაც ორ კილოვატიანი! – დააზუსტა მასპინძელმა. თანაც ტელევიზორი ჩართო. ეს უკანასკნელი აციმციმდა, მერე ვილაც საუბრობდა, სამეცნიერო გადაცემა აღმოჩნდა.

– გამორთე ერთი ეგ იდიოტი, რაში გაინტერესებს!

– იყოს შენ შემოგველე, რომ აჩვენებს ის მიხარიან, რას ამბობენ სულ არ მაინტერესებს!

ტელევიზორის შუქზე თეკლას შიშველი სხეული ცისფრად ლაპლაპებდა (ფერები დაკარგოდა ძველ, საბჭოთა ტელევიზორს) მიხა დაიძაბა.

– მოდი ჩემთან თეკლა... – ჩაი-

ჩურჩულა, თითქოს ეშინოდა არავის გაეგონა მისი ხმა.

– მოვფრინავ ჩემო ენერგოწყაროვ, სიცოცხლე! – თეკლა ლამის თავზე დაახტა მიხას. „დვიჟოკი“ დილამდე მუშაობდა.

– მართალი ვყოფილვარ! აღელვებული ხმით წარმოთქვა მარომ, პირველარი გადაიწერა. ფანჯარას მოშორდა და საძინებლისაკენ წავიდა. გზას „ლამფა“ უნათებდა...

X X X

მეორე დღეს თეკლამ კლუბის დირექტორის კარი შეაღო.

– რამ მოგიყვანა თეკლა ამ სიცივეში, ამ გაყინულ კლუბში, – დირექტორი ფეხზე წამოდგა და სკამისკენ წაუძღვა მოულოდნელ, ახალგაზრდა სტუმარს.

– კინოს ხალხი აღარ უყურებს არა? – ჰკითხა თეკლამ.

– რაც ტელევიზორი შემოვიდა, ნელ-ნელა იკლო ხალხმა.

– ხომ იცი, ოცდაათი წელია აქ ვმუშაობ. პირველად იცოცხლე, სავსე მქონდა ყოველდღიურად დარბაზი. ეს „მამლუქი“, „აბეზარაო“, „თოჯინები იცინიანო“, ინდური ფილმი ხო თვეობით გადიოდა, ათ-ათჯერ უყურებდა ხალხი. მერე და მერე ჯერ „ილუზიონმა“ წამართვა მაყურებელი, მერე „ეს ესტრადაა“-მ, ფეხბურთებმა. ამ ბოლო დროს კი ყოველდღე ამერიკული კინო იყო და აქ ვილა შემოვიდოდა, აბა!.. – დირექტორმა გრძელი მიმოხილვა დაასრულა და კითხვით სავსე თვალები

მიაპყრო მომხიბვლელ თანასოფლელს.

– ახლა ტელევიზორი თითქმის აღარავისთან მუშაობს, ორ-სამს თუ აქვს „დვიჟოკი“, დანარჩენი ყველა აქ მოვა, კინოს თუ გაუშვებ!

– მართალი ხარ, მაგრამ დენი? ამას რომ „დვიჟოკი“ უნდა, იმის ფული გამგეობასაც კი არა აქვს, თანაც კუპონებში ვინ მოგცემს ეგეთ „დვიჟოკს“, რუსი ჯარისაგან თუ შეიძენ, მანეთებში!

– ერთ საიღუმლოს გეტყვი, უფრო სწორად ბიზნესს გეგმასა!

დირექტორმა ყურები ცქვიტა.

– კლუბში რო დენი მოგიყვანო, პურმარილ იკისრებ?

– პურმარილს კი არა... წილში ჩაგაყენებ!

– ეგ თავისთავად! – საქმიანი ქალის პოზა შეიფერა სტუმარმა.

ეკრანის უკან პატარა გასახდელი ოთახი რომ გაქვს, იქ პურმარილი გაშალე ორ კაცზედა. შენ სეანსი დანიშნე ხვალ, 10 საათზე...

– 10-ზე გვიანია, ზამთარია, ყველას სძინავს...

– მართალია, ადრე დამდება. სანამ ქათმებივით არ დაეძინებათ, 6-ზე დანიშნე.

– რა ფილმი გავუშვა? ინდური რო გავუშვა, ორი სერია? – დირექტორს სიცოცხლე დაუბრუნდა. თეკლა დაფიქრა.

– კარგი ღვინო თუ იქნება... იყოს ორი სერია, ოღონდ ერთი პირობით იქ ტახტი შეიტანე.

– ტახტი არის! – კინაღამ წამოსცდა „არის უფროსო“. დროუ-

ლად „დაამუხრუჭა“ დირექტორმა. წილზე შეთანხმდნენ და ხელი-ხელს დაჰკრეს. გამომშვიდობებისას დირექტორმა მიაძახა:

– თეკლავ, ხომ იცი „მელკი“ აფერისტობაზე „სროკია“!

– ეს „კრუპნი“ გამოვა! – გაუცინა თეკლამ.

მიხა მოძებნა სოფელში და გააფრთხილა:

– მიხა, ხვალ არ დალიო, სალამოს კლუბში უნდა ვიყვეთ.

– კლუბში რა ოხრობა მინდა?! –

– პურმარილზე ვართ დაპატიჟებული.

– ოოო, ეგ სხვა საქმეა! –

– თანაც – დასძინა თეკლამ – ჩვენს მეტი არავინ იქნება!

X X X

6 – საათისთვის ოთხასამდე ადამიანი კლუბთან ტრიალებდა. „ლამფის“ შუქით „განათებულ“ დარბაზში შედიოდნენ და სხდებოდნენ.

– დენი არ მოვა, – ბუზღუნებდნენ ხელების სრესით, – გვატყუებენ!

– არ მოვა და არ დავამტვრევ თავებასა იმ გასიებულ დირექტორსა? – თქვა ვილაცამ ჩახლენილი, ავტორიტეტული ხმით. ამ ხმამ ყველა დაამშვიდა.

ამ დროს თეკლამ მიხა ოთახში „შეაპარა“. მიხამ სუფრას გადახედა, ოთახი მიათვალ-მოათვალა, ტახტზე საბანი და ბალიში რომ დაინახა, ყველაფერს მიხვდა და შემფასებელი კაცის დამაჯერებლობით თქვა:

– ყოჩაღ, თეკლა!

ცოტათი წაიხემსეს, ცოტა დალიეს. მიხამ წამოიწყო.

– ეს ხალხი რამ გაასულელა, ამ ბნელაში რო სხედან? რაო, კინოს ელოდებიან?

– ჰო, კინოს ელოდებიან, ორ სერიანს: ვილაცას ბავშვს მიუგდებენ. ის ბავშვი გაიზრდება და თავის დას შეიყვარებს მერე დედამისი თავს იკლავს – ხალით იცნობს თავის შვილსა...

– ეგ „ბაში აჩუკსა“ ჰგამს – გაიცინა მიხამ

– იქ ძმას იცნობს თავისი და ხალითა...

– ჰო, კარგი, კარგი! როგორც არის! – მიხამ ჭიქა ასწია. – ეს იმ ერთადერთ მანდილოსანს გაუმარჯოს, რომელიც იმ ორასი სულელი დედაკაცისაგან იმით განსხვავდება, რომ მაგ სისულელის ამ ყინვაში ცქერასა მიხასთან ყოფნა და სიამოვნება ურჩვენია მააააშ!

– მაშ, ჩემო სიცოცხლე! – თეკლამ საათს დახედა. 6 სრულდებოდა – მაშ! – კიდევ ერთხელ თქვა და დიდი, ხანგრძლივი, ფრანგული კოცნა წამოიწყო მიხასთან. დარბაზში ნათურებმა ბჭუტვა დაიწყეს. გახარებულმა მაყურებელმა ტაში დასცხო. გოცებული კინომექანიკოსი ძილბურანისგან გამოერკვა, წამოხტა და ფირის აპარატში ჩაღება დაიწყო. მიხამ თეკლა ტახტზე მიაწვინა და ლიფი აუწია, თავი თეკლას მკერდში ჩაჰყო... დაბვამ იმატა. დარბაზში კონტროლიორი შემოვიდა და ბილეთების შემოწმება დაიწყო, ვინც შემოპარული გახლდათ, ისეთი დიდი სტრესის ქვეშ იყო, იმანაც

წაიღო ჯიბისკენ ხელი, ფულის ამოსაღებად. მიხამ ყველაფერი გახადა თეკლას, ტახტიც ამოძრავდა და სენსი დაიწყო. ტიტრების კითხვით არც ადრე იკლავდა ვინმე თავს, მაგრამ ამჯერად, რაღაც სხვანაირად საზეიმო აზრთა – გაცვლა-გამოცვლა სუფევდა დარბაზში! მიხამ პირველი და მეორე სერიაც ვაჟკაცურად „შეასრულა“. თეკლა და ღირექტორი ორივენი დაკმაყოფილებული იყვნენ, თავისებურად, რა თქმა უნდა! მიხამ ჩაიცვა და გარეთ გამოვიდა.

– ჰა, როგორი ფილმი იყო მიხა, მოგეწონა?

– მაგარი იყო, მაგარი! უპასუხა მიხამ ჯერ კიდევ არდაშლილ ახალგაზრდებს.

კლუბის გამგე თეკლას კაბინეტში დახვდა.

– ქალო, ჯადოქარი ხარ?

– რაცა ვარ, ეგა ვარ! ფული მამე!

– აჰა, ეს შენი წილია, – კუბონები გაუწოდა თეკლას – ისე, ვისთან ერთად ქეიფობდი?

– ეგ ფირმის საიდუმლოა! შენ მებაღეს რას ჰკითხულობ?

– არა, არა! რას დავებებ, შენ ოღონდ კინო გამაშვებინე და გაზაფხულამდე „მერსედესს“ ვიყიდი.

– რა ჭირად გინდა „მერსედესი“! ჩამოგაგდებენ და აზერბაიჯანში გაყიდვიან. „ვოლგა“ – იყიდე, მარად ახალგაზრდა იქნები!

– ეგ როგორ?

– „ორერას“ „ზაპისები“ ჩაღე, „ვოლგა“-ში ჩაჯექი და 1971-ში ამოჰყოფ თავსა.

– ჰა, შე, ეშმაკო შენა! დამცინი არა? ერთი განახა რა ჯეელი ვიყავი?!

თეკლამ ახედ-დახედა, შეაფასა და უთხრა:

– დიდი-დიდი ორასვატიანი იქნებოდი!

ღირექტორმა ვერაფერი გაიგო. თეკლამ თავისი ჩანთა, რომელშიც ლეიბი, საბანი და ბალიში ედო, აიღო და გარეთ გამოვიდა:

– აბა წავედი, მალე დენი ჩაქრება!

– შემდეგი სენსი ხვალ ხომ? მიადანა ღირექტორმა.

– ხვალ არა, შეიძლება „აკუმლატორი“ დაჯდეს. ამდენს ვერ გაუძლებს... სამი დღის შემდეგ იყოს.

– ფილმს ჩამოვიტან, აფიშებს დავამზადებ

– გეგმა დააწყო „კლუბმეისტერმა.“

– კი, ეროტიკა ჯობია, ბევრი დალევს არ დასჭირდება!

– შენ დენ მიმიხედე! ისე გაცხოვრო რომა, დედოფალივითა!

ეროტიკული ფილმის აფიშაც მალე გამოაკრეს სოფელში. თეკლამ მიხას პაემანი დაუნიშნა.

– შენ რა სულ კლუბში მიბარებ, სახლი არა გაქვს?

– სახლში ნათესავები მომივიდნენ, მიხა! უარს ნუ მეტყვი! რა, განა ცუდი იყო კლუბში?

– ცუდი არ იყო, მაგრამ... ეჭვი მაწვალებს! რაღა მაინცა და მაინც იმას რო ვშვრები, მაშინ მოდის ეს ოხერი დენი!

– მოდის და მოვიდეს! ეგ მეც შევამჩნიე! – თავი მოისულელა თეკლამ

– ჩვენ იმას ვშვებთ, ხალხი კი კმაყოფილია.

– შენც რა სულ ხალხზე ზრუნავ ლენინივითა, აი! ამ სიტყვაზე მიხას მერე სიტყვა გაახსენდა სკოლიდან: „ექსპლუატაცია“!

– ესე იგი შენ მე ექსპლუატაციას მიწევ? მერე? მერე მე რა? მე არაფერი?

– შენ პურმარილი, ლამაზი ქალი – ღერძის გარშემო დატრიალდა – და კუპონებიც –.. აჰა, აილე შენი წილია! მიხამ ფული გამოართვა, სასწრაფოდ გადაითვალა და ჯიბისკენ გააქანა.

– ვგრე ცოტა?

– ღირექტორს ახლა ეროტიკა ჩამოაქვს და მეტს გამოვართმევ. თანაც, ყველაფერი შენზეა დამოკიდებული, კარგად იმუშავე, მეტს მიიღებ! ასეთია კაპიტალიზმის უღმობელი კანონი!

– ქალო, მე ცოლი არა მყავს?

– ევე, ეგეთები არ იყოს! კინოს გაშვება ჩემი იდეაა!

პატენტი მაქვს აღებული. შენმა ცოლმა და შენ თქვენი სახლი გაანათეთ, მუქთაზე! მე ფულს ვაკეთებ! არგუმენტი მყარი იყო. მიხა გაჩუმდა.

X X X

ეროტიკულმა ფილმმა სულ გადაურია ხალხი, უფრო სწორად, მართებულად რომ ვთქვათ, ნახვის სურვილმა.

ღარბაზი ერთი საათით აღრე გაივსო. მიხა პურმარილს მიუჯდა, თეკლა გვერდით მოისვა. მიხამ მაგიდას გადახედა:

– ამოდენა სუფრაზე ვინმე არ მოგვეწვია?

– აქ მე და შენ უნდა ვიყოთ მართონი, ბიჭო! საქმე ვგრე კეთდება! – გაიცინა თეკლამ, – სეანსის შემდეგ ვინც გინდა ის მოიყვა და ჩაისხი ეგ ოხერი ღვინო!

ფილმი დაიწყო. მიხამ და თეკლამ თავიანთი „ფირმენი“ კოცნა წამოიწყეს, მაგრამ თეკლამ შეატყო, რომ მიხას რაღაც ცეცხლი აკლდა. დიდხანს ეხვეოდნენ ერთმანეთს, ტახტიც ჭრიალებდა, მაგრამ ღარბაზში ძაბვა დაბალი იყო. ფილმი ხარვეზებით მიდიოდა, კიდევ კარგი ერთსერიანი იყო, თორემ მერეს მიხა ვეღარ „გაქაჩავდა“. არადა, რაღაც ბედად, თურმე მაშინ ჩერდებოდა სეანსი, როცა ვიღაც მაგარი ქალი იხდიდა. ხალხი ძლიერ უკმაყოფილო დარჩა!

თეკლამ ღირექტორისაგან მოტანილი ფული მიხას გაუყო. მიხამ ჯიბისკენ გააქანა დაუთვლელად. იმდენად უკმაყოფილო იყო თავის თავით, ხმას არ იღებდა.

– მიხა, მომისმინე! ღირექტორი ღენის ხარისხით არ არის აღფრთოვანებული, ძალიან ღელავს, ასე თუ ვაგრძელდა, ბიზნესი ჩაგვეშლება:

– ბიზნესი და სიყვარული მე არ გამიგია! – აღმოხდა მიხას.

– როგორ, კაცო? ნახე ერთი ღღევანღელი კინო და მიხვდები. შენ გგონია, იმ კინოში ქალები სიყვარულით იხდიან?

– მეც გავიხდი, რა... მერედა ღენი მოვა?

მიხა მართალი იყო. თეკლა შეფიქრიანდა.

– რა ვქნა, – მოწყენით თქვა მიხამ,

– დაგეგმილი როა, ეტყობა ის ხალისი არ არი.

– კარგი, კარგი, დამშვიდდი. შენ დასვენება გჭირდება, ხვალ 7 საათამდე ისევ ძველი მიხა იქნები.

– საერთოდ ხომ არ გამდის მუხტი? იქნება და ვბერდები, ხომ ბერდება ხალხი, აღარაფერი უნდათ!

– რა დროს შენი სიბერეა?! შენა ბიჭო, ფსიქოთერაპევტი გჭირდება და მე ჩაგიტარებ ხვალ მაგ ფსიქოთერაპიას, არატრადიციული სექსის მეთოდებითა! – მიხამ პირი დაალო.

ხალხი კლუბისკენ დაიძრა.

– დღეს კარგ დენს გვპირდებიან, ხარვეზები აღარ იქნებაო, ამბობენ! – აგულიანებდნენ თანასოფლელები ერთმანეთს. მიხამ უკანა შესასვლელთან თეკლა და ვილაც მშვენიერი გოგონა დაინახა, ერთმანეთს ესაუბრებოდნენ. თეკლა მიხას დანახვაზე სასწრაფოდ დაემშვიდობა გოგონას და მიხას შეეგება.

– შევიდეთ, ვინმემ არ დაგვინახოს!
– კარისკენ უბიძგა მიხას.

– ის გოგო ვინ იყო? – იკითხა მიხამ.

– ჩემი სტუმარია, თბილისიდან, ხომ გითხარი ამასწინათ, ნათესავები მომივიდნენ – თქო?

– მერედა, გოგო ეროტიკაზე მაიყვანე?

– არა, კაცო! სახლში გავუშვი!

– ჰოო, კარგი გოგოა! – ნაღვლიანად თქვა მიხამ.

– შენ ეხლა ეგეთებს თავი დაანებე! მე რა, ცუდი გოგო ვარ? გინდა ახლა

აქ რიგი დავაყენო? მიხამ უხალისოდ გაიცინა... თან ოთახში შევიდნენ.

– ჰო, ამ სოფლის ეროტიკა შენა ხარ! ამათ რა იციან?!

– ეროტიკა რომ ვარ ეგ შენ იცი, სინამდვილეში კი მე სექს ბომბი ვარ! და არა მარტო ამ სოფლის!!!

– რაო? – ინტერესი გაუღვივდა მიხას.

– მაშა, მაშა... დაეგდე აქა და რამე გადაიდე, მოშიებული იქნები!

რამდენიმე ჭიქა, რომ დალიეს კარებზე ფრთხილი კაკუნი გაისმა.

– ვინ უნდა იყოს? – შემფოთდა მამაკაცი.

– არ ვიცი, ახლავე ვნახავ. – თეკლა წამოდგა.

– არა, სჯობს არ გაალო, ღირექტორი არ იყოს!

– თუ ღირექტორია, აქ არ შემოვუშვებ ნუ გეშინია ამ ლაპარაკში თეკლამ კარი გამოალო, რაღაცა ჩაიჩურჩულა და მიხას გამოხედა:

– ის ჩემი ნათესავი გოგოა! შამოვიდე?

– რა თქმა უნდა! – მიხა წამოდგა, სკამები ენერგიულად მისწი-მოსწია, ოთახში ლამაზი, ჯანმრთელი გოგონა შემოვიდა სიცივისაგან თვალებაცრემლებული.

– გაიცანი, ეს მიხაა! ეს კიდე მაკა! მიხა მიუახლოვდა, თვალი-თვალში გაუყარა და რომ არ შემვენოდა ისე ნაზად თქვა:

– გამარჯობა, მაკა!

– დაბრძანდი! დაბრძანდი! სანამ სენისი დაიწყება, მერე კი წადი, უფრო სწორად, მიერთვი და სენისის დაწყე-

ბამდე წადი. ჩვენ საქმე გვაქვს. – თეკლა აღელდა. მიხამ ჭიქები გაავსო.

– ისე სიხარულით გველოს და ისე განათებული გზა გქონოდეს, როგორც შენ შემოანათე ამ ჩაბნელებულ სოფელში! – თეკლას გადახედა – თუ გინდა... წუთისოფელში!

– თქვენ ფილოსოფოსი ყოფილხართ, – გაიცინა მაკამ

– როგორც ყველა კახელი – თქვა მიხამ და ჭიქა ბოლომდე დასცალა!

– კინო გიყვარს? – უცებ ჰკითხა მიხამ.

– კინო მიყვარს, მაგრამ ეროტიკული არა, უფრო რომანტიკული ფილმები მიყვარს, ფრანგული განსაკუთრებით.

– ფრანგული კოცნა მეც მომწონს, რალა დაგიმალოთ! – წამოსცდა მიხას.

– მიხა! უცხო ადამიანთან ეგ რა ლაპარაკია, არ გეკადრება! – შენიშვნა მისცა თეკლამ.

– არა უშავს, – ღიმილით თქვა მაკამ, – სოფელში ყველაფერი ნატურალურია, ნატურალური თავისთავად კარგია: ყველი, ღვინო, სიტყვა-პასუხიც... ალბათ.

– სიტყვა-პასუხის რა მოგახსენოთ ჩემო მაკა, ხშირად კახელებს ძან ნატურალურად გამოგვდის ეგ საქმე!

– სამაგიეროდ, კარგად გამოგვდით! – თვალეში შეხედა და ისე უპასუხა მაკამ. თეკლამ შეშფოთებული თვალეებით შეათვალიერა მაკა. შემდეგ მიხას გახედა, თვალით ანიშნა, დროაო.

– ნატურალურ სიყვარულს გაუმარჯოს, – წამოდგა მიხა, – ანუ

ნამდვილს! რა მნიშვნელობა აქვს, სოფლის არის თუ ქალაქის?

– მაგაში გეთანხმებით. – თქვა მაკამ და ღვინო მოსვა.

– ოო, ეგ ღვინო გაკეთებული არ არის, ეწყინება! ბოლომდე უნდა დალიოთ!

– მიხა, გეყო, მაკა არ სვამს! – ეს თეკლემ თქვა.

– ასეთ ღვინოს აუცილებლად დავლევ! – მაკამ ბოლომდე დასცალა ჭიქა.

– კარგი მიხა! მალე სეანსი დაიწყება, მაკა წასასვლელია. – შეევედრა თეკლა.

– სეანსი-მეანსი მე არ ვიცი. მოდი, ჩვენს სტუმარს გაუმარჯოს, რომელმაც სიცოცხლე შემოიტანა ჩვენს მოწყენილ ცხოვრებაში! – დალია და თეკლას მიმართა:

– მუსიკა არ გვაქვს?

– დენი არ არის! – მოუჭრა თეკლამ.

– მოდი ისე ვიცეკვოთ, უმუსიკოდ!

– ეგ როგორ? – გაიკვირვა მაკამ.

– უყვარს მაგას უმუსიკოდ ცეკვა!

– თითი საფეთქელთან მიიტანა თეკლამ და დაიტრიალა.

– თეკლა, შენ იმდერე და ჩვენ... ვიცეკვებთ, ხომ კარგი აზრია? ამდენი მსმენელი ერთად მაინც არ გეყოლება!

– დამცინი არა? რა ვიმდერო?

– „მატილის ასულო!“ – რაც გინდა, ის იმდერე!

თეკლამ ღილინით წამოიწყო: „მატილის ასულო, ლერწამო ტანითა...“ მიხა წამოდგა, თავი დაუკრა მაკას.

გოგონა წამოდგა, თავისუფლად,

მოურიდებლად მიეყრდნო მიხას მკერდს. ასე ტრიალებდნენ უხმოდ. მიხას ჟრუანტელმა დაუარა, თავისი გულისცემა ესმოდა. რაღაც არგანცდილი სითბო დაეუფლა. თეკლამ ხმას აუწია.

უცებ, კარადაზე შემოდებულმა მტვრიანმა მაგნიტოფონმა დაკვრა დაიწყო!

– დენი მოვიდა! – შეჰყვირა გაოგნებულმა თეკლამ. თეკლა გარეთ გავარდა, დარწმუნადა, რომ სეანსი დაიწყო!

ყო! იგი დაიწყო ყოველგვარი ტახტის ჭრიალის გარეშე! ის იღგა ქანდაკებასავით და უცქერდა, თუ როგორ გაფრინდა მშვილდისრიანი ანგელოზი ოთახიდან ღია ფანჯარაში, რომელიც ვიღაც დაუდევარს გაეღო, მიხა და მაკაკი ისევ ცეკვავდნენ. მათ არ სციოდათ, მათთვის ნამდვილი, ელვარე დენი ანათებდა, მათთვის ყველგან გაზაფხული იყო! მარადიული, დაუსრულებელი გაზაფხული, რომელსაც ადამიანები მეორენაირად სიყვარულს უწოდებენ.

*1999წ. თბილისი.
ახალი რედაქცია, 2009.
აგვისტო. სპეციალურად ჟურნალ
„სიტყვი“-სთვის“.*